

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 01.12.1995, sp. zn. Tcnu 18/95, ECLI:CZ:NS:1995:TCNU.18.1995.1

Číslo: 25/1996

Právní věta: Řízení o vydání do ciziny podle § 379 a násl. tr. ř. se vede o skutku, kterým byl spáchán trestný čin, nikoli o jeho právním posouzení. Jestliže je skutek trestný i podle některého ustanovení trestního zákona České republiky, nemůže již, pokud jde o skutek, na nějž se vyslovení přípustnosti vztahuje, vyvstat právní překážka záležející v tom, že by podle zákona dožádané strany nebyl splněn požadavek oboustranné trestnosti. V takovém případě pak nepřipadá v úvahu vyslovení dalšího výroku, že pro takovou překážku je ohledně určité kvalifikace, kterou trestní zákon České republiky nezná, vydání nepřipustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 01.12.1995

Spisová značka: Tcnu 18/95

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 379 a násl.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 25/1996 sb. rozh.

Řízení o vydání do ciziny podle § 379 a násl. tr. ř. se vede o skutku, kterým byl spáchán trestný čin, nikoli o jeho právním posouzení. Jestliže je skutek trestný i podle některého ustanovení trestního zákona České republiky, nemůže již, pokud jde o skutek, na nějž se vyslovení přípustnosti vztahuje, vyvstat právní překážka záležející v tom, že by podle zákona dožádané strany nebyl splněn požadavek oboustranné trestnosti. V takovém případě pak nepřipadá v úvahu vyslovení dalšího výroku, že pro takovou překážku je ohledně určité kvalifikace, kterou trestní zákon České republiky nezná, vydání nepřipustné.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 12. 1995 sp. zn. [Tcnu 18/95](#))

Nejvyšší soud ČR z podnětu ministra spravedlnosti ČR podaného podle § 380 odst. 3 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 1995 sp. zn. 8 Nt 1953/94 i usnesení Vrchního soudu v

Praze ze dne 14. 11. 1995 sp. zn. 12 To 89/95 a znovu rozhodl tak, že vydání obviněného je přípustné. Ve výroku přitom podrobně popsal skutek, jehož se vydání týká.

Z odůvodnění:

M. M. K. byl na základě příkazu k zatčení vydaného dne 17. 6. 1993 Okresním soudem v Drážďanech sp. zn. 40 Gs 897/93 a 162 Js 8242/93 zatčen v České republice a usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 1993 sp. zn. 7 Nt 379/93 bylo rozhodnuto, že jeho vydání do Spolkové republiky Německo pro trestné činy v příkazu k zatčení uvedené je přípustné. Rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 14. 11. 1993 sp. zn. 1086/93 pak vydání jmenovaného bylo povoleno a dne 22. 11. 1993 byl předán německým úřadům. Příkazem k zatčení vydaným Okresním soudem v Drážďanech dne

17. 6. 1993 byl M. M. K. viněn z trestných činů krádeže podle § 242 odst. 1, zvláště těžké krádeže podle § 243 odst. 1, podvodu podle § 263 odst. 1 a padělání veřejných listin podle § 267 odst. 1 tr. zák. Spolkové republiky Německo a dále z trestného činu podle § 53 zákona o zbraních Spolkové republiky Německo, kterých se měl dopustit v období od května 1992 do svého útěku ze Spolkové republiky Německo v roce 1993, a to jednáními podrobně popsanými v příkazu k zatčení.

Spolkové ministerstvo spravedlnosti Spolkové republiky Německo pak požádalo o souhlas s trestním stíháním M. M. K. pro další trestné činy, kterých se měl dopustit na území Spolkové republiky Německo v době před jeho vydáním. Z rozkazu k zatčení jmenovaného vydaného dne 30. 8. 1993 Zemským soudem v Darmstadtu sp. zn. 33 Js 71.078/91 vyplývá, že je důvodně podezřelý a zatím nepravomocně odsouzený Obvodovým soudem - Okresním lidovým soudem v Offenbachu nad Mohanem rozsudkem ze dne 12. 2. 1993 pro to, že se měl dopustit od 7. 2. 1991 do 12. 7. 1991 na území Spolkové republiky Německo čtyř samostatných činů posuzovaných jako jeden čin záležející v útocích popsaných ve výroku tohoto usnesení Nejvyššího soudu ČR.

Tato jednání jsou právně kvalifikována jako trestné činy přechovávačství podle § 259 odst. 1, padělání listin podle § 267 odst. 1 a podvodu podle § 263 odst. 1, 2 trestního zákona Spolkové republiky Německo a dále jako trestný čin podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě Spolkové republiky Německo.

Krajský státní zástupce podal Krajskému soudu v Praze návrh, aby byl ve smyslu § 383 tr. ř. vysloven souhlas s trestním stíháním M. M. K. německými justičními orgány pro uvedené další trestné činy s výjimkou trestného činu podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě Spolkové republiky Německo.

Krajský soud v Praze dne 8. 3. 1995 k návrhu státního zástupce usnesením sp. zn. 8 Nt 1953/94 rozhodl tak, že se povoluje vydání M. M. K. do Spolkové republiky Německo nad rámec usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 1993 sp. zn. 7 Nt 379/93 i pro trestné činy přechovávačství podle § 259 odst. 1, padělání listin podle § 267 odst. 1 a podvodu podle § 263 trestního zákona Spolkové republiky Německo.

Proti tomuto usnesení podal stížnost obviněný, avšak Vrchní soud v Praze ji zamítl jako opožděně podanou usnesením ze dne 14. 11. 1995 sp. zn. 12 To 89/95.

Ještě před rozhodnutím Vrchního soudu v Praze o stížnosti obviněného předložil tuto věc Nejvyššímu soudu ČR ministr spravedlnosti ČR k přezkoumání ve smyslu § 380 odst. 3 tr. ř.

Ministr spravedlnosti ČR uvedl, že považuje usnesení Krajského soudu v Praze za správné v tom, že tento soud shledal za možné vydat M. M. K. k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo pro trestné činy kvalifikované jako přechovávačství, padělání listin a podvod. Správné je i nevyslovení souhlasu s vydáním pro trestný čin, který měl spočívat v řízení motorového vozidla. Krajský soud v

Praxe však pochybil tím, že ve svém rozhodnutí vyslovil, že vydání povoluje, ačkoli podle § 380 odst. 1 tr. ř. mu přísluší pouze rozhodnout, zda je vydání přípustné či nikoli. Vlastní rozhodnutí o povolení vydání přísluší podle § 382 odst. 1 tr. ř. ministru spravedlnosti ČR.

Nejvyšší soud ČR přezkoumal podle § 380 odst. 3 tr. ř. napadené rozhodnutí a dospěl k těmto závěrům:

V odůvodnění svého usnesení Krajský soud v Praze uvedl, že přezkoumal podaný návrh z hlediska § 383 tr. ř. i podmínek obsažených v Evropské úmluvě o vydávání.

Poukázal na to, že dožadující strana předložila doklady požadované čl. 12 odst. 2, čl. 14 odst. 1 písm. a) Evropské úmluvy o vydávání a z nich lze učinit závěr, že jsou splněny podmínky pro to, aby návrhu bylo vyhověno. M. M. K. je německým státním občanem, kterému nebylo uděleno české státní občanství. Stíhán je pro kriminální delikty, pro které se vydání povoluje, přičemž se jich měl dopustit v době před vydáním českou stranou, tj. před 22. 11. 1993, a to na území Spolkové republiky Německo. Trestné činy přechovávačství podle § 259 odst. 1, padělání listin podle § 267 odst. 1 a podvodu podle § 263 odst. 1, 2 trestního zákona Spolkové republiky Německo jsou činy trestnými i na území České republiky, nejsou promlčeny a jsou ohroženy tresty odnětí svobody ve výměře převyšující vždy jeden rok.

Krajský soud v Praze proto shledal, že ohledně trestných činů podle § 259 odst. 1, § 263 odst. 1, 2 a § 267 odst. 1 trestního zákona Spolkové republiky Německo jsou splněny všechny podmínky Evropské úmluvy o vydávání. Proto ve smyslu § 383 tr. ř. rozhodl rozšířit vydání M. M. K. do Spolkové republiky Německo i o tyto trestné činy, a to za účelem dalšího trestního stíhání obviněného nad rámec usnesení vydaného Krajským soudem v Praze dne 1. 9. 1993 sp. zn. 7 Nt 379/93. Pokud jde o popis skutkových okolností těchto trestných činů, odkázal v odůvodnění svého usnesení na znění zatykače.

Naproti tomu, pokud jde o trestný čin podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě Spolkové republiky Německo, který spočívá v řízení motorového vozidla bez předepsaného povolení, Krajský soud v Praze uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, že není činem na území České republiky soudně trestným. Z tohoto důvodu nemohl být dožádanou stranou udělen s jeho stíháním souhlas.

S názory Krajského soudu v Praze, pokud jde o přípustnost vydání, se lze v podstatě ztotožnit. Ve věci jsou splněny, jak je vysvětleno v jeho usnesení, právní podmínky pro rozšíření vydání na další trestné činy ve smyslu § 383 tr. ř.

Podle § 383 tr. ř. se však při rozšíření vydání na jiný trestný čin užije přiměřeně ustanovení o vydání. Toto pravidlo se vztahuje i na formální postup v řízení o vydání. Soud tedy rozhoduje podle § 380 odst. 1 tr. ř., zda je vydání s ohledem na právní podmínky přípustné, a ministr spravedlnosti ČR pak rozhoduje o povolení vydání podle § 382 odst. 2 tr. ř. Krajský soud v Praze proto pochybil, když sám vyslovil, že vydání obviněného se povoluje. Jeho rozhodnutí mělo znít tak, že vydání je přípustné.

Další nedostatek rozhodnutí Krajského soudu v Praze záleží v tom, že ve výroku svého rozhodnutí nepopsal trestné činy, u nichž rozšířil vydání, skutkovými okolnostmi tak, aby nemohly být zaměněny s jiným skutkem. Přestože Evropská úmluva o vydávání hovoří o vydávání pro trestní stíhání za trestný čin, je tím myšlen konkrétní čin, který jako jediný důvod vydávacího řízení může být nositelem tzv. zásady speciality. Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přípustnosti či nepřípustnosti vydání je nutný i proto, že od účinnosti zákona č. 292/1993 Sb., jímž se mění s doplňuje trestní řád, je proti tomuto rozhodnutí přípustná stížnost. V řízení o stížnosti může pak vrchní soud přezkoumat podle příslušných ustanovení trestního řádu jen správnost výroku usnesení, nikoli odůvodnění.

Nejvyšší soud ČR proto v rámci přezkoumání předložené věci podle § 380 odst. 3 tr. ř. napadené usnesení zrušil a nahradil je vlastním usnesením, ve kterém odstranil vytýkané nedostatky.

Nejvyšší soud ČR ve výroku vyslovil, že stíhání je přípustné pro všechny trestné činy uvedené v mezinárodním zatykači jejich právním pojmenováním podle trestního zákona SRN. Podle zásad trestního práva České republiky byla totiž trestná činnost obviněného, o jehož vydání jde, spáchána jedním skutkem, přičemž ta část jednání obviněného, záležející v řízení motorového vozidla bez oprávnění, má znaky skutkové podstaty trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák. Tento skutek jako celek je trestný i podle trestního zákona České republiky, jak bylo již vysvětleno. Nevystává tedy, pokud jde o čin, na nějž se vyslovení přípustnosti vztahuje, právní překážka záležející v tom, že by podle zákona dožadané strany nebyl splněn požadavek oboustranné trestnosti. V takovém případě pak nepřipadá v úvahu vyslovení dalšího výroku, že ohledně určité kvalifikace je vydání obviněného k trestnímu stíhání do ciziny nepřípustné. ?